

Arrest

nr. 123 604 van 6 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 mei 2014 tot teruggedrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 mei 2014 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaten J.-M. PICARD, B. BRIJS en B. MAINGAIN die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij die van Burundische nationaliteit verklaart te zijn, wordt op 1 mei 2014 in de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de met grenscontrole belaste overheden.

1.2. Op 1 mei 2014 wordt aan de verzoekende partij de bestreden beslissing tot terugdrijving ter kennis gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…) Op 1 mei 2014 om 1205 uur, aan de grensdoorlaatpost nationale Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, (…) de heer / mevrouw :
naam (…) voornaam (...)
geboren (...) geslacht (m/v) **Mannelijk**
die de volgende nationaliteit heeft **Burundi** wonende te **Burundi**
houder van het document **paspoort** nummer (...)
afgegeven te **PAFE** op : **29.03.2013**
houder van het visum nr. (...) van het type **C** afgegeven door **Franse autoriteiten te Tsjaad**
geldig van **01.05.2014 tot 30.04.2017**
voor een duur van **90** dagen, met het oog op : **bezoek aan Frankrijk**
afkomstig uit **Nairobi Jomo Kenyatta Int'l** met Brussel Airlines, SN453, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :*

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Frankrijk met als motief een bezoek aan Frankrijk. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Italië en Nederland zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in Frankrijk te voltrekken.

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : ...

(…)”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands (zie punt 5.3.2.1.).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze

maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggrijping. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Tevens dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift werd ingediend binnen de termijn van drie werkdagen zoals bepaald in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, zodat dient gesteld te worden dat verzoeker alert en diligent gereageerd heeft.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende

partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Middelen

4.3.2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker verklaart dat hij een tegenstander is van het Burundische regime, dat hij arbitrair gearresteerd werd in Burundi en vervolgens een 'prisonnier de conscience' (gewetensgevangene) was, dat hij, vervolgd omwille van beledigingen aan het staatshoofd, in gevangenschap een onmenselijke behandeling heeft gekend, dat zijn vasthouding onregelmatig was in het licht van de bepalingen van het Burundische wetboek voor strafprocedure. Verzoeker vervolgt dat hij, nadat zijn vasthouding aan de kaak gesteld werd door de Afrikaanse, Amerikaanse en Europese media, meer bepaald, de Franse, Britse en Amerikaanse regering, bevrijd werd om uit zijn land gezet te worden, dat hij desalniettemin actief blijft actie voeren tegen de Burundische regering, waarbij laatstgenoemde alles in het werk stelt om de activiteiten van de partij MSD, waarvan hij de voorzitter is, te laten ophouden, dat de militanten van MSD slachtoffer zijn van talrijke arbitraire arrestaties, dat op 12 maart laatstleden, de Burundische overheid de politie feliciteerde met hun interventie in de lokalen van MSD, dat in werkelijkheid, de gebeurtenissen van de maand maart bijzonder ernstig zijn, waarna hij desbetreffend een uiteenzetting geeft. Men mag, volgens verzoeker, niet onderschatten dat de Burundische autoriteiten trachten hem door alle middelen te neutraliseren en dit in een recente context waar alle buitenlandse observatoren hun bezorgdheid hebben uitgedrukt over de gewelddadige uitloper van Burundi terwijl blijkbaar milities wapens krijgen zoals op tragische wijze het geval was in het niet zo verre verleden in Rwanda maar ook in Burundi, dat het evident is, dat wanneer hij terug moet keren naar Burundi, hij, in het beste geval, opnieuw zal vastgehouden worden.

Verzoeker geeft aan dat Burundi, volgend op zijn vasthouding in het gesloten centrum Caricole, een internationaal aanhoudingsbevel ten aanzien van hem heeft uitgegeven. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn vasthouding op de luchthaven een discussie in Kirundi gehoord heeft die melding maakte van het feit dat hij aangehouden werd en dat hij zal teruggedreven worden, dat dit een manifeste schending is van alle verplichtingen van de Belgische overheden, dat bovendien merkwaardig genoeg het aanhoudingsbevel hem nooit betekend werd.

Vervolgens meent verzoeker dat in het geval hij zou teruggestuurd worden naar Kenia, deze overheid het internationaal aanhoudingsbevel zal uitvoeren en hem terug zal overlaten aan de Burundische overheden, wat een bedreiging is voor zijn leven. Verzoeker wijst erop dat Kenia samen met Burundi deel uitmaakt van de Oost-Afrikaanse gemeenschap, dat deze gemeenschap een intergouvernementele organisatie is die de diplomatieke relaties tussen de vijf lidstaten favoriseert en waarbij de vijf lidstaten hun rechtssysteem hebben geharmoniseerd met het oog het vergemakkelijken van uitleveringen tussen de lidstaten, dat de Keniaanse overheid reeds politieke tegenstanders heeft uitgeleverd aan Oeganda, die ook deel uitmaakt van de gemeenschap, op deze grond, dat hij aldus zeer waarschijnlijk zal gearresteerd worden vanaf het uitstappen uit het vliegtuig en zal teruggebracht worden naar Burundi, in geval hij wordt teruggedreven naar Kenia, dat hij zal vastgehouden worden in de gevangenis in Burundi op basis van een internationaal aanhoudingsbevel dat louter berust op politieke vooringenomenheid.

Verder merkt verzoeker op dat NGO's aantonen dat de praktijk van foltering in Burundi nog steeds courant is en dat daden van foltering gepleegd in de schoot van de 'Service National de Renseignement (SNR)' en buitengerechtelijke executies blijvend ter kennis worden gebracht van deze NGO's, dat de ambassadeur van België openbaar de zwakheid van justitie en het gebrek aan onafhankelijkheid aan de kaak heeft gesteld. Verzoeker meent dat als hij uitgeleverd wordt aan Burundi, zijn zekere vasthouding, zijn waarschijnlijke executie alsook de folteringen waaraan hij vermoedelijk onderworpen zal worden een flagrante schending van artikel 3 van het EVRM zullen zijn.

Verzoeker wijst op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM en stelt dat België veroordeeld werd op basis van artikel 3 van het EVRM in het arrest MSS voor het "*exposé en pleine connaissance de cause à des conditions de détention et d'existence constitutives de traitements dégradants*", van een persoon, die teruggestuurd werd naar Griekenland, in een gesloten centrum.

4.3.2.1.2. In een derde middel beroept verzoeker zich onder andere op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat dit principe vereist dat de administratieve overheid dient over te gaan tot een concreet, volledig, aandachtig, loyaal en ernstig onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak, dat zij dient over te gaan tot een minutieus onderzoek van de feiten, de nodige inlichtingen moet verzamelen om de beslissing te kunnen nemen en alle elementen van het dossier in rekening moet nemen, teneinde de beslissing te nemen met volledige kennis van zaken en nadat zij redelijkerwijze alle elementen nuttig voor de uitkomst van de zaak heeft beoordeeld.

Verzoeker meent, dat gelet op de reeds uiteengezette argumentatie, de verwerende partij faalt in haar zorgvuldigheidsplicht alsook aan de motiveringsplicht en niet overgaat tot een concreet examen van zijn situatie, dat dit gebrek des te belangrijker is daar hij een publieke persoonlijkheid is en dat de enkele vermelding van zijn naam op de zoekmachine Google onder andere zou toegelaten hebben om de politieke rol die hij speelt vast te stellen.

Ter terechtzitting wijst verzoeker er opnieuw op dat het voorliggende administratief dossier flinterdun is, dat gelet op de specifieke omstandigheden van verzoeker, het onmogelijk is dat de verwerende partij er zich van af maakt met enkel de benadering omtrent het reismotief.

4.3.2.2. Beoordeling

4.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de

handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, §54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, §73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, §148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § §293 en 388).

4.3.2.2.2. Uit het administratief dossier, meer bepaald een document van de Federale politie op datum van 1 mei 2014 met nr. BN/1600/14, blijkt duidelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoeker internationaal geseind staat door de Burundische autoriteiten wegens 'smaad aan de staat', dat hij uit Burundi afkomstig is, dat hij politiek activist is en dat hij Burundi is ontvlucht na de problemen van maart 2014. De verwerende partij kan dan ook in haar nota niet dienstig voorhouden dat verzoeker ten aanzien van de Federale politie op geen enkele manier melding heeft gemaakt van enige gebeurtenis in Burundi/Kenia die zou maken dat hij naar Europa is gevlucht en dat er geen gewag werd gemaakt van een handeling die een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, nu duidelijk uit het voornoemd document van de Federale politie blijkt "*Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende: (...) Politiek actief in Burundi, is het land ontvlucht wegens problemen sedert 08-03-2014. Staat internationaal geseind door de Burundische autoriteiten wegens 'smaad aan de staat'.*"

Gelet op de kennis van voorgaande elementen, kon van de verwerende partij, in het kader van een teruggrijping, verwacht worden dat zij op zijn minst zou nagaan of er zich problemen kunnen voordoen in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van een teruggrijping naar Kenia.

De verwerende partij was duidelijk op de hoogte van het feit dat verzoeker internationaal geseind staat, doch heeft hier geen aandacht aan besteed bij het nemen van de teruggrijpingsmaatregel. Niettegenstaande verzoeker bij het voorliggend verzoekschrift geen recente rapporten of artikels bijbrengt om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het *in casu* dat verzoeker op het eerste gezicht concrete gegevens betrokken op zijn persoon heeft aangebracht waaraan de verwerende partij geen aandacht heeft besteed. Zo werd onder andere op het eerste zicht geen verder onderzoek verricht naar de omstandigheden van het internationaal geseind staan van verzoeker, noch naar de mogelijke uitlevering van verzoeker door Kenia aan Burundi.

Verzoeker maakt *prima facie* aannemelijk dat er in het specifieke kader van zijn teruggrijping naar Kenia geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek gevoerd is naar het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Hieruit volgt dat verzoeker op het eerste zicht een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

Het eerste en derde middel lijken in de mate dat deze de schending van artikel 3 van het EVRM en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, in deze stand van het geding ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker stelt dat de terugkeer naar Kenia een verhoogd risico meebrengt dat hij teruggebracht wordt naar de Burundische autoriteiten vanaf het uitstappen uit het vliegtuig, dat de Burundische autoriteiten vanaf de kennisname van zijn vasthouding door de Belgische autoriteiten, het aanhoudingsbevel, uitgegeven ten aanzien van hem, hebben bevestigd, dat hij aldus het risico loopt om van zijn vrijheid beroofd te worden en slechte behandelingen, zijnde folteringen in Burundi, zoals reeds uiteengezet, te ondergaan. Verzoeker meent dat hij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker *prima facie* een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben. Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4.5. Er is *in casu* voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 mei 2014 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

VERMANDER